

og arbejdssøgende, kastede sig over andre Opgaver. Men da »Landsforbundet for Kvinders Valgret« dannedes i 1907, meldte Johanne Meyer sig til Arbejdet i denne nye Organisation. Hun fulgte dens Vækst med den største Interesse, og hun saa i dens Virksomhed Udførelsen af de Planer, som det ikke lykkedes 80'ernes og 90'ernes Bevægelse at gennemføre. Og hun saa ikke uvirksom til. Skønt allerede da højt til Aars meldte hun sig til Arbejdet med ungdommeligt Livsmod og megen Virkelyst. Talrige er de Foredrag hun har holdt i Kvindevalgretsforeningerne Landet over.

Fru Meyer har siddet som Medlem af Landsforbundets Hovedbestyrelse siden dets Stiftelse og til Døden rev hende bort. Hun var en trofast Deltager i vore Hovedbestyrelsesmøder og ved vore Landsmøder, altid anerkendende overfor det nye Arbejde, der her var taget op, altid optaget af hver ny Idé, der fremsattes til Fremme af Agitationen.

Da hun var blevet foreslaaet til

Genvalg ved Hovedbestyrelsesvalget paa det sidste Landsmøde i København 1913, holdt hun en lille Tale for at takke. Hun sagde deri, at da hun begyndte at tale om politisk Valgret for Kvinder, havde Folk sagt til hende: »Hvor gider De dog arbejde for den Sag; tror De virkelig, at Kvinderne i Deres Levetid vil faa politisk Valgret?« »Nej,« havde hun svaret, »det tror jeg ikke, men derfor arbejder jeg alligevel for Sagen.« »Og dog«, føjede hun til, »nu har jeg jo et Haab om at komme til at opleve Sejren, og jeg kunde unde mig selv, at det maatte ske.«

Vi der kendte hende og hendes trofaste Arbejde vilde ogsaa have undt hende, at hun skulde have set Virkeliggørelsen af den Sag, der sikkert blandt alle de Samfundsopgaver, hun har arbejdet for, har ligget hende mest paa Sinde. Vi havde haabet, at hun skulde opleve den; men hun fik altsaa kun Lov til at se ind i det forjættede Land.

Elna Munch.

Udlandet.

Fra England.

Regeringen og Kvinderne.

(Af cand. jur. Viggo Koppel).

Ganske vist har de egentlige Suffragetter, o: Mrs. Pankhurst's Tilhængere, indstillet deres specielle revolutionære Bevægelse; men Agitationen for Kvindevalgretten i England er stadig blevet fortsat, ialfald af *Women's Freedom League* (Mrs. Despard), *East London Federation of Suffragettes* (Sylvia Pankhurst) og det for et Aarstid siden stiftede »Centrumparti« *United Suffragists*. De sidste, blandt hvis Ledere findes Mrs. og Mr. Pethick Lawrence, har ikke alene »holdt Banneret vajende« for selve Kvindevalgrettens Vedkommende, bl. a. ved fortsat Udgivelse af Bladet »Votes for Women«, men tillige øvet skarp Kontrol med Regeringen og dennes Foranstaltninger under Krigen.

Hidtil har der ikke manglet Anledning, tvertimod. En nærmere Redegørelse kan ikke gives paa dette Sted; men efter »Votes for Women« skal dog nævnes enkelte Eksempler:

ening, vær dog saa god at sige mig min Mands Adresse — vær saa god og kærlig at sende mig Svar. Bitte — Bitte!«

Naar en Arbejdsiver som denne udfoldes her, hvor vi ikke er i Krig, saa kan man slutte sig til, hvordan Kvinderne med Liv og Sjæl giver deres Indsats i de krigsførende Lande. Noget af det første man lægger Mærke til, er, at under dette Arbejde nedlægges alle Standsfornemmelser. En russisk Kejserdatter kaldes paa Hospitalet Søster Tatjana eller Søster Olga og fejer Gulv og reder Seng. Højtstaaende Damer arbejder i Komitéerne, ikke som selvskrevne Ærespræsidenter, men som almindelige Medlemmer. Særlig et Navn lyser som en Stjerne mellem alle disse virkende Kvinder — Dronning Elisabeth af Belgien. Forjaget fra sin By og sit Hjem — det

Slot, hvor hun havde levet lykkeligt og hvor Fjenden satte sig til Rette faa Timer efter hendes Afrejse — adskilt fra sin Mand og sine Børn, midlertidig berøvet sin Krone og sin Velfærd, har hun ingen anden Tanke end at pleje de Syge og Saarede. Der lægges Mærke til hende, fordi alle ved, at hun har mistet saa meget og ydet saa meget. Men mange opofrende Pejersker i Belgien har maaske haft samme kranke Skæbne og fortjener ligesaa megen Beundring og Sympathi — man kender blot ikke deres Navne.

Man forstaar, hvilket nervepirrende og angribende Arbejde det maa være for en Kvinde at hjælpe ved Operationsborde, hvor Lidelserne er hjerteskrærende og Blodet flyder i Strømme og hvor det mindst uhyggelige er, at Arme og Ben i Massevis gaar i Løbet. Der skal sikkert Mod og Viljekraft til

at være Plejerske f. Eks. i en bombarderet By, at tælle Draaber og skifte Forbindinger roligt og paapasseligt, mens Granaterne eksploderer og Murene falder i Grus omkring En. Maaske kræver det ligesaa megen Tapperhed som at storme en forskanset Stilling.

En Søster, Jensine Sørensen, som af det herværende »Røde Kors« blev sendt til Grækenland under Balkankrigen 1913, fortæller i en ganske almindelig tjenstlig Beretning: »Geværdelen standsede for en lille Tid, og man bragte os de første Saarede — mange af dem var saa frygtelig tilredte, at de døde i Løbet af Aftenen. Kampen varede hele Natten og rasede især i den indre By, hvor mange Huse blev skudt sønder og sammen, og skrækelige Myrderier fandt Sted. Flere store Bygninger blev erobret fra Fjenden, og en af dem, en Skole, blev straks taget i